

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
ГЈУКТА КУШТЕТУЕСЕ
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 17 avgusta 2020. god.
Br. ref.:RK 1603/20

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI210/19

Podnositelj

Sabri Ismajli

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova
GSK-KPA-A-051-2016 od 23. oktobra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhami Rexhepi, sudija

Podnositelj zahteva

1. Zahtev je podneo Sabri Ismajli, sa prebivalištem u selu Čerkez Sadovina, opština Vitina, koga zastupa Sahit Musa, advokat u Vitini (u daljem tekstu: podnositelj zahteva).

Osporena odluka

2. Podnositelj zahteva osporava ustavnost presude Vrhovnog suda Kosova GSK-KPA-A-051-2016 od 23. oktobra 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava i slobode zagarantovane članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 22. novembra 2019. godine, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) primio je zahtev podnosioca, koji je on, dana 20. novembra 2019. godine, poslao putem pošte.
6. Dana 27. novembra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Selvetu Gérxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
7. Dana 11. decembra 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da popuni obrazac zahteva, kao i da priloži dodatne dokumente. Istog dana, Sud je kopiju zahteva poslao i Vrhovnom sudu Kosova.
8. Dana 26. decembra 2019. godine, podnositelj zahteva je dostavio Sudu kopiju obrasca zahteva i dodatne dokumente.
9. Dana 15. aprila 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca, i odlučilo, da se odlučivanje u vezi sa zahtevom podnosioca zahteva, odloži za razmatranje na jednoj od narednih sednica.
10. Dana 15. jula 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznalo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 14. decembra 2006. godine, lice R.K. je podnело zahtev Kosovskoj agenciji za imovinu (u daljem tekstu: KAI) u kojem je tražilo da mu se vrati u posed katastarska parcela br. 856 u Sojevu-Uroševac, na mestu zvanom "Kurkulica" [u daljem tekstu: sporna parcela]. Lice R.K. je izjavilo da je "*imovina izgubljena zbog sukoba koji se dogodio 1998/99 godine, a kao datum gubitka navelo je 12. jun 1999. godine*".
12. Jednog neodređenog dana, podnositelj zahteva i četiri (4) druga lica su takođe podneli zahtev u KAP a u vezi sa spornom parcelom. Podnositelj zahteva je izjavio da je 21. juna 2007. godine, kupio 5/7 idealnog dela sporne katastarske parcele u površini od 3,87.34 ha.
13. Dana 21. oktobra 2014. godine, Komisija za imovinske zahteve Kosova (u daljem tekstu: KIZK) je odlukom KPCC/D/A/260/2014, odbila gore navedene zahteve uz obrazloženje da je ovaj spor van nadležnosti KIZK iz razloga što posed u vezi sa spornom parcelom nije izgubljen kao rezultat sukoba iz 1998/99. godine.
14. Protiv gore navedene odluke KIZK-a uložene su dve žalbe Vrhovnom sudu.
15. Dana 20. marta 2015. godine, lice R.K. je izjavilo žalbu pred Vrhovnim sudom protiv odluke KIZK-a KPCC/D/A/260/2014.
16. Dana 21. marta 2016. godine, podnositelj zahteva je takođe izjavio žalbu Vrhovnom sudu protiv odluke KIZK-a KPCC/D/A/260/2014, tražeći da mu se dozvoli da na miran i neometan način koristi svoj idealni deo od 5/7 sporne parcele.
17. Dana 24. januara 2019. godine, Vrhovni sud je presudom GSK-KPA-A-266/2015 (u kojoj odluci su protivnička strana bili podnositelj zahteva i lice Q.R.) odbio žalbu lica R.K. i potvrdio odluku KIZK-a, sa obrazloženjem da je stanovište KIZK-a pravilno i utemeljeno na zakonu jer KIZK na osnovu člana 3.1 Zakona br. 03/L-079 o izmenama i dopunama Uredbe br. 2006/50 o rešavanju zahteva koji se odnose na privatnu nepokretnu imovinu, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu (u daljem tekstu: Zakon br. 03/L-079), ima nadležnost da rešava imovinske zahteve povezane sa sukobom koji se desio 1998/1999. godine. Dalje, Vrhovni sud je, obrazlažući da predmetna imovina nije izgubljena zbog sukoba, naveo:

"To znači da je delokrug razmatranja KAI taj da utvrdi sledeće elemente: ko je bio u posedu tražene imovine pre 27. februara 1998. godine, ko je sad u njenom posedu, kada i iz kog razloga je izgubljen posed u periodu između 27. februara 1998. i 20. juna 1999. godine.

Ako Komisija utvrdi da je posed tražene imovine izgubljen pre ili posle gore navedenih datuma, ili da gubitak poseda nije povezan sa sukobom, ona odbacuje zahtev na osnovu člana 11.4 (b) Zakona br. 03/L-079."

18. Dana 23. oktobra 2019. godine, Vrhovni sud je presudom GSK-KPA-A-051-2016, odbacio, kao neblagovremenu, žalbu podnosioca zahteva izjavljenu protiv odluke KPCC/D/A/260/2014 od 21. oktobra 2014. godine. Vrhovni sud je obrazložio sledeće:

“Žalba je neblagovremena. Član 12.1 Zakona br. 03/L-079 "o rešavanju zahteva koji se odnose na privatnu nepokretnu imovinu, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu" (u daljem tekstu: "Zakon br. 03/L-079") utvrđuje sledeće: "U roku od trideset (30) dana od dana kada Kosovska agencija za imovinu obavesti strane o odluci Komisije o zahtevu, strana može preko Izvršnog sekretarijata Kosovske agencije za imovinu da podnese Vrhovnom sudu Kosova žalbu na tu odluku.

Žalilac je odluku KIZK-a primio lično dana 11. februara 2015. godine, a žalbu je podneo 21. marta 2016. godine. To znači da je žalba podneta van roka određenog zakonom.”

Navodi podnosioca zahteva

19. Podnositac zahteva navodi da su mu presudom Vrhovnog suda GSK-KPA-A-051-2016 povređena prava zagarantovana članom 46. [Zaštita imovine] Ustava.
20. Podnositac zahteva navodi da je sačinio ugovor o kupoprodaji imovine sa licem T.S. Što se tiče ovog ugovora, sa licem T.S., podnositac zahteva tvrdi da je *“parcelu br. 856 i to 5/7 [...] idealnog dela na mestu zvanom Kurkulica po kulturi njiva 6. klase u površini od 54.22,83ha, [lice T.S.] prodalo [podnosiocu zahtevu], koju nepokretnost je kupio po kupoprodajnoj ceni u vrednosti od 4950 evra, koju cenu je kupac isplatio u trenutku zaključivanja ugovora i kupac je uveden u svoj posed, korišćenje i svojinu i navedeni ugovarači su se međusobno sporazumeli da se taj ugovor ne može ukinuti po bilo kom pravnom osnovu”*.
21. Podnositac zahteva navodi da je *“U poslednje vreme, nekoliko građana, odnosno R.K. [...] tvrdi da je ova imovina njegova”*. Što se tiče lica R.K., podnositac zahteva tvrdi da ima informaciju da isti nije više u životu, i stoga radnje koje se preduzimaju u ime lica R.K., podnositac zahteva smatra neosnovanim.
22. Podnositac zahteva smatra da sporna imovina nije izgubljena tokom sukoba iz 1998/1999. godine, već je imovinu kupio na osnovu ugovora od 26. juna 2007. godine od vlasnika T.S., a koji ugovor je dana 6. jula 2007. godine overen kod Opštinskog suda u Uroševcu.
23. Shodno tome, podnositac zahteva navodi da je povređeno njegovo pravo na zaštitu imovine jer je ovu imovinu kupio od *“legitimnog vlasnika T.S.”*.
24. Na kraju, podnositac zahteva traži od Suda da oceni ustavnost presude Vrhovnog suda iz razloga što smatra da je istom povređeno pravo podnosioca zahteva na zaštitu imovine iz člana 46. Ustava.

Prihvatljivost zahteva

25. Sud pre svega razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, dalje precizirani Zakonom i predviđeni Poslovnikom.

26. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

1. "Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpljena sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom."

27. Sud se takođe poziva na član 47. [Individualni zahtevi], član 48. [Tačnost podneska] i član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva."

Član 48.
[Tačnost podneska]

"Podnositelj podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretni akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori."

Član 49.
[Rokovi]

"Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnositelj primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta [...]."

28. Sud takođe uzima u obzir i pravilo 39 (1) (b) [Kriterijumi o prihvatljivosti], Poslovnika, koje propisuje:

Pravilo 39
[Kriterijumi o prihvatljivosti]

"1. Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(b) ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke."

29. Što se tiče ispunjenosti ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnositac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda [GSK-KPA-A-051-2016] od 23. oktobra 2019. godine.
30. U nastavku, Sud će oceniti da li je podnositac zahteva iscrpeo pravna sredstva kao što se to traži Ustavom, Zakonom i Poslovnikom.
31. Sud podseća da pravilo o iscrpljenju pravnih sredstava u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 39 (1) (b) Poslovnika obavezuje one koji žele da podnesu svoje slučajeve pred Ustavnim sudom da prvenstveno treba da iskoriste efektivna pravna sredstva koja su dostupna u skladu sa zakonom, a protiv neke osporene presude ili odluke.
32. Na taj način, redovnim sudovima se daje mogućnost da isprave svoje greške putem redovnih sudske postupaka pre nego što slučaj dođe pred Ustavni sud. Ovo pravilo se zasniva na pretpostavci koja je navedena u članu 32. Ustava i članu 13. EKLjP-a, da u domaćem zakonodavstvu ima pravnih sredstava koja su dostupna da se iskoriste pred redovnim sudovima u vezi sa navodnom povredom, bez obzira da li su odredbe EKLjP-a uvrštene u domaće pravo ili ne (vidi, *inter alia*, *Aksoy protiv Turske*, stav 51 presude ESLjP-a od 18. decembra 1996. godine).
33. Ovo načelo podrazumeva da zaštitni mehanizam koji je kreiran od strane Ustavnog suda bude supsidijaran u odnosu na sistem redovnog sudstva koji štiti ljudska prava (vidi, između ostalog, *Handyside protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, stav 48, presude ESLjP-a od 7. decembra 1976. godine).
34. Međutim, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, sve dok se obaveza za iscrpljenje pravnih sredstava treba primenjivati sa jednom dozom fleksibilnosti i bez preteranog formalizma, ova obaveza ne zahteva samo da se zahtevi podnose pred redovnim sudovima već takođe zahteva da podnositac zahteva, pre nego što podnese zahtev za koji ima cilj da nakon toga podnese i pred ESLjP-om, treba: a) da navede iste tvrdnje i pred redovnim sudovima, u najmanju ruku, suštinski i b) da ispoštuje formalne zahteva kao i rokove koji su predviđeni zakonima na snazi (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj ESLjP-a: *Gäfgen protiv Nemačke*, presuda od 1. juna 2010. godine, stav 142; *Kunert protiv Poljske*, presuda od 4. jula 2019. godine, stav 42; i *Gadd protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, odluka od 28. septembra 2017. godine, stav 54).
35. Što se tiče tačke a) gore navedene, kojom je podnositac zahteva izneo iste navode pred redovnim sudovima, barem suštinski pre nego što se obratio Sudu, Sud ističe da načelo subsidijarnosti zahteva da podnositac zahteva iscrpi sve proceduralne mogućnosti u redovnom postupku, kako bi se sprečila povrede Ustava ili, ako je došlo do povrede, da se ispravi takva povreda osnovnih prava. U suprotnom, podnositac zahteva je odgovoran kada se njegov slučaj proglaši neprihvatljivim od strane Ustavnog suda ako nije uspeo da iskoristi redovne postupke ili propusti da prijavi povredu Ustava u redovnom postupku. Nekorišćenje ove mogućnosti će se shvatiti kao odustajanje od prava da se dalje ospori povreda i da se žali. (Vidi, slučajeve Suda: KI68/16, *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 31. marta 2017. godine, stav 38, i KI139/12, *Besnik Asllani*,

rešenje o neprihvatljivosti od 30. novembra 2012. godine, stav 45; vidi i slučaj ESLJP-a: *Kudla protiv Poljske*, presuda od 26. oktobra 2000. godine, stav 152).

36. Što se tiče kriterijuma b) da je podnositelj zahteva ispoštovao formalne zahteve i rokove koji su propisani zakonima na snazi pre nego što se obratio Sudu, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, istakao je da pravna sredstva nisu iscrpljenja u slučajevima kada žalba nije primljena na razmatranje od strane redovnih sudova zbog proceduralnih propusta podnositelja zahteva (vidi, s tim u vezi, slučajeve ESLJP-a: *Gäfgen protiv Nemačke*, citirano iznad, stav 143; *Kunert protiv Poljske*, citirano iznad, stav 42; i *Gadd protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, citirano iznad, stav 54).
37. Štaviše, što se tiče tačke b) gore navedene, ESLJP je naglasio da su pravila koja određuju proceduralne korake za koje se traži da se preduzmu, kao i vremenski rokovi koji se trebaju ispoštovati u vezi sa podnošenjem žalbe, kreirana da bi se osigurala potreba administracija pravde i saglasnosti, posebno, sa principom pravne sigurnosti (vidi slučaj ESLJP-a *Ben Salah Adraqui i Dhaime protiv Španije*, odluka od 27. aprila 2000. godine).
38. S tim u vezi, u slučaju *Ben Salah Adraqui i Dhaime protiv Španije*, citiranom iznad, ESLJP je utvrdio da podnositelj zahteva nije iscrpio pravna sredstva koja su mu bila dostupna pred domaćim institucijama, zbog toga što je podneo žalbu pred Ustavnim sudom Španije nakon roka koji je predviđen u Zakonu. Samim tim, ESLJP je proglašio njegov zahtev neprihvatljivim zbog neiscrpljenja pravnih sredstava u skladu sa članom 35 EKLJP-a.
39. U predmetu *Kunert protiv Poljske*, citirano iznad, podnositelj zahteva je podneo građansku tužbu gde je tražio kompenzaciju jer je bio zadržan u pritvornim centrima koji su bili prenaseljeni. Nakon što je njegov zahtev bio odbijen, on je uložio žalbu protiv odluke Okružnog suda. Ova žalba je odbijena zato što je on podneo samo jednu kopiju žalbe i nije podneo drugu kopiju iste, uprkos zahtevu suda pred kojim je slučaj bio na razmatranju. Stoga, ESLJP, nakon što je ocenio specifičan zahtev podnositelja u vezi sa povredom prava na pristup pravdi kao neosnovan, odbio je zahtev podnositelja zahteva u vezi sa tvrdnjama o povredama člana 3 (Zabrana mučenja) zbog neiscrpljenja pravnih sredstava, zato što je podnositelj, iako je formalno pratio sudske postupke putem žalbe u vezi sa nadoknadom zato što je bio zadržan u pritvornom centru koji je bio prenaseljen, njegova žalba je bila odbijena od strane redovnih sudova jer on nije uspeo da ispunji proceduralne zahteve, odnosno da podnese i drugu kopiju žalbe koja je ranije podneta sa njegove strane, kako je to zatraženo od strane redovnih sudova. Samim tim, ESLJP je odbacio zahtev podnositelja u vezi sa članom 3. (Zabrana mučenja) zato što je smatrao da je žalba podnositelja odbijena od strane redovnih sudova zbog proceduralnih razloga a kao rezultat grešaka samog podnositelja zahteva i, sledstveno tome, nije iscrpio pravna sredstva u skladu sa članom 35. EKLJP-a.

Što se tiče iscrpljenja pravnih sredstava u konkrentnom slučaju

40. Sud će, u nastavku, oceniti da li je podnositelj zahteva ispunio kriterijume iscrpljivanja pravnih sredstava, na osnovu gore navedenih standarda, odnosno da li je on ispoštovao proceduralne zahteve na način da bi nadležne institucije i

redovni sudovi mogli da razmotre njegove navode u vezi sa pravom nad spornom imovinom, odnosno ocenu ugovora o kupoprodaji u vezi sa osporenom imovinom od strane KIZK-a i Vrhovnog suda.

41. S tim u vezi, Sud podseća da podnositelj zahteva ne osporava pred Sudom postupak koji je sproveden pred Vrhovnim sudom u vezi sa presudom GSK-KPA-A-051-2016 od 23. oktobra 2019. godine, a u vezi sa trajanjem žalbe koja je podneta pred Vrhovnim sudom, već osporava činjenicu da Vrhovni sud nije uzeo u obzir ugovor o kupoprodaji imovine, odnosno činjenicu da je podnositelj zahteva ovu imovinu kupio od "*legitimnog vlasnika*", odnosno lica T.S. U vezi s tim, podnositelj zahteva navodi da je kao rezultat ovoga, njemu povređeno ustavno pravo na zaštitu imovine koje je zagarantovano članom 46. Ustava.
42. Podnositelj zahteva, nasuprot činjenici da Vrhovni sud nije razmotrio njegovu žalbu podnetu protiv odluke KIZK-a, zato što je žalba bila podneta van zakonskog roka, traži od Suda da oceni ugovor o kupoprodaji sa licem T.S. i da utvrdi da on uživa imovinsko pravo na osnovu člana 46. Ustava u vezi sa ovom imovinom.
43. U ovom slučaju, Sud podseća da je Vrhovni sud presudom [GSK-KPA-A-051-2016] od 23. oktobra 2019. godine, odbacio, kao neblagovremenu, žalbu podnosioca zahteva izjavljenu protiv odluke KIZK-a [KPCC/D/A/260/2014] od 21. oktobra 2014. godine. Vrhovni sud je tom prilikom objasnio podnosiocu zahteva da član 12. stav 1. Zakona br. 03/L-079 predviđa period od trideset (30) dana za podnošenje žalbe Vrhovnom суду. Stoga, Vrhovni sud je dalje naglasio da je podnositelj zahteva podneo zahtev van roka iz razloga što je odluku [KPCC/D/A/260/2014] KIZK-a primio 11. februara 2015. godine, a žalbu podneo 21. marta 2016. godine.
44. Naime, Sud ponavlja da se ni Vrhovni sud, niti KIZK, nisu upuštali u ocenu ugovora o kupoprodaji između podnosioca zahteva i lica T.S. jer je KIZK odbacio zahtev sa obrazloženjem da je isti van nadležnosti KIZK-a na osnovu člana 3.1. Zakona br. 03/L-079, dok je Vrhovni sud odlučio da je zahtev podnosioca zahteva neblagovremen. Ove nalaze Vrhovnog suda podnositelj zahteva uopšte ne osporava pred Sudom.
45. Sud primećuje da Vrhovni sud nije imao mogućnosti da razmotri tvrdnje podnosioca zahteva da je on osporenu imovinu kupio od "*legitimnog vlasnika*", odnosno lica T.S. i kao posledica toga, njemu je povređeno ustavno pravo na zaštitu imovine, kako je to zagarantovano u članu 46. Ustava, a zbog nepoštovanje proceduralnih radnji, kako je predviđeno zakonom, a zbog podnošenja žalbe van zakonskog roka. U ovom slučaju, podnositelj zahteva, iako je to naveo kao tvrdnju, on je izgubio svoje proceduralne mogućnosti da putem ovog postupka posvedoči njegove navode u vezi sa vlasništvom nad spornom imovinom.
46. Samim tim, a na osnovu gore navedenog, i imajući u obzir tvrdnje koje su navedene od strane podnosioca zahteva u vezi sa povredom člana 46. [Zaštita imovine] Ustava i činjenice koje je isti predstavio, Sud, oslanjajući se na standarde koji su utemeljeni u sudskej praksi ESLjP-a, utvrđuje da zahtev podnosioca zahteva, iako je on samo formalno propratio sudske postupke da bi

osporio odluku KIZK-a, ne ispunjava kriterijume o prihvatljivosti pred Sudom, zato što podnositelj zahteva nije iscrpeo pravna sredstva u vezi sa navedenim povredama za povredu prava na imovinu, a zbog njegovih propusta tokom postupka, pre svega pred KZIK-om a nakon toga i pred Vrhovnim sudom.

47. U zaključku, Sud utvrđuje da zahtev podnositelja zahteva u vezi sa tvrdnjama o povredi prava na zaštitu imovine ne ispunjava kriterijume o prihvatljivosti pred Sudom, zato što nisu iscrpljena sredstva kao što je to propisano u stavu 7. člana 113. Ustava, stavu 2. člana 47. Zakona i tački (b) stava (1) pravila 39 Poslovnika o radu, i kao takav, zahtev se treba proglašiti neprihvajljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, članova 20. i 47. Zakona i pravila 39 (1) (b) Poslovnika, 15. jula 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

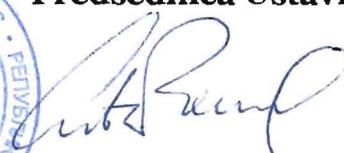
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

